

Predmet C-92/20

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

25. veljače 2020.

Sud koji je uputio zahtjev:

Finanzgericht Düsseldorf (Njemačka)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

5. veljače 2020.

Tužitelj:

Rottendorf Pharma GmbH

Tuženik:

Hauptzollamt Bielefeld

**FINANZGERICHT DÜSSELDORF (FINANCIJSKI SUD U
DÜSSELDORFU, NJEMAČKA)**

RJEŠENJE

U sporu

Rottendorf Pharma GmbH, [*omissis*]

– tužitelj –

[*omissis*]

protiv
Bielefeldu, Njemačka) [*omissis*]

Hauptzollamt Bielefeld (Glavni carinski ured u

– tuženika –

zbog carine

4. sudsko vijeće je [*omissis*]

na temelju rasprave od 5. veljače 2020. odlučilo:

Postupak se prekida.

U skladu s člankom 267. drugim stavkom Ugovora o funkcioniranju Europske unije, Sudu Europske unije upućuje se sljedeće prethodno pitanje:
[orig. str. 2.]

Treba li članak 239. stavak 1. drugu alineju Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice tumačiti na način da se u skladu s tom odredbom može odobriti povrat carine kad je riječ o slučaju poput onog iz glavnog postupka u kojem je roba koja nije roba Zajednice, a koju je stranka uvezla, ponovno izvezena iz carinskog područja Zajednice, a okolnosti koje su dovele do nastanka carinskog duga nisu proizišle iz očite nemarnosti stranke?

Protiv ovog rješenja nije dopušten pravni lijek.

Obrazloženje:

I.

1. Tužitelj proizvodi lijekove i stavlja ih na tržište. Tuženi glavni carinski ured izdao je u listopadu 2008. tužitelju odobrenje da smije izvoziti robu Zajednice kao ovlašteni izvoznik.
2. Tužitelj je u prosincu 2014. tuženom glavnom carinskom uredu deklarirao za puštanje u slobodni promet 12,5 kg ertugliflozina uvezenog iz SAD-a koji je namjeravao upotrijebiti u proizvodnji lijeka. Tuženi glavni carinski ured prihvatio je deklaracije i tužitelju utvrdio carinu u iznosu od 181 491,82 eura. Tužiteljev zaposlenik koji je zadužen za uvoz zatim je u tužiteljevom sustavu za obradu podataka označio uvezeni ertugliflozin kao robu Zajednice tako što je upotrijebio pokratu „IM”.
3. Tužitelj je nakon toga odlučio obraditi uvezeni ertugliflozin u postupku unutarnje proizvodnje. Zbog toga je od tuženog glavnog carinskog ureda zahtijevao da mu se retroaktivno izda odgovarajuće odobrenje. Tuženi glavni carinski ured izdao je tužitelju odobrenje s retroaktivnim učinkom od 1. prosinca 2014. za postupak unutarnje proizvodnje u sustavu suspenzije u svrhu proizvodnje lijekova **[orig. str. 3.]** od uvezenog ertugliflozina te je poništio deklaraciju za puštanje robe u slobodni promet. Napomenuo je tužitelju da se, u svrhu završetka postupka unutarnje proizvodnje, dobiveni proizvodi trebaju podnijeti Zollamtu Beckum (Carinski ured u Beckumu, Njemačka) te da se iz carinskog područja Zajednice trebaju izvesti uz navođenje oznake postupka 3151 ili im se treba odrediti drugi carinski dopušteni postupak ili uporaba.
4. Tuženi glavni carinski ured nadoknadio je tužitelju iznos utvrđene carine zbog poništavanja deklaracija za puštanje robe u slobodni promet.

5. Tužitelj je u ožujku i travnju 2015. izvezero ukupno 219,361 kg lijekova koji su proizvedeni od ertugliflozina i 4,31 kg neprerađenog ertugliflozina iz carinskog područja Zajednice u SAD. On je u okviru izdanog odobrenja kao ovlaštenu izvoznika deklarirao izvoze dobivenog proizvoda i ertugliflozina upotrebom oznake postupka 1000 i 1041 jer je zaposlenik zadužen za provođenje uvoza u tužiteljevom sustavu za obradu podataka propustio označiti ertugliflozin kao robu koja nije roba Zajednice nakon što je poništena deklaracija za puštanje u slobodni promet. Iz tog razloga, tužitelj nije podnio dobivene proizvode i ertugliflozin carinskom uredu u Beckumu.
6. Tuženi glavni carinski ured utvrdio je tužitelju carinu u iznosu od 179 241,32 eura jer je tužitelj izuzeo ertugliflozin i dobivene proizvode ispod carinskog nadzora.
7. Tužitelj je protiv toga podnio prigovor. Nadalje je zahtijevao povrat utvrđene carine. On tvrdi da je prilikom prve provedbe postupka unutarnje proizvodnje greškom upotrijebio netočnu oznaku postupka. Međutim, roba je zaista ponovno izvezena i stoga nije ušla u gospodarske tokove Zajednice.
8. Tuženi glavni carinski ured odbio je prigovor protiv utvrđenja carine kao neosnovan. Sudsko vijeće je tužbu koju je tada podnio tužitelj [**orig. str. 4.**] odbio presudom koja je postala pravomoćna. Carinski dug nastao je u skladu s člankom 203. stavkom 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku zajednice (SL 1992., L 302, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110.) (u daljnjem tekstu: Carinski zakonik). Navođenje oznake postupka 1000 ili 1041 predviđene za izvoz robe Zajednice umjesto oznake 3151 imalo je za posljedicu to da se dobivenim proizvodima izvezenima u SAD i neprerađenom ertugliflozinu pogreškom priznao carinski status robe Zajednice. Točno je da se izvozne deklaracije s pogrešnom oznakom postupka 1000 i 1041 koje je tužitelj predao mogu opravdati člankom 78. stavkom 3. Carinskog zakonika jer je tužitelj namjeravao deklarirati ponovni izvoz robe koja nije roba Zajednice i koja je dobivena nakon postupka unutarnje proizvodnje, i jer su dobiveni proizvodi i ertugliflozin ponovo izvezeni iz carinskog područja Zajednice. Međutim, to ne mijenja činjenicu da se roba koja nije roba Zajednice, suprotno izdanom odobrenju, nije podnijela carinskom uredu u Beckumu prije nego što je stvarno ponovno izvezena iz carinskog područja Zajednice. Stvarnim ponovnim izvozom dobivenih proizvoda i ertugliflozina iz carinskog područja Zajednice ne sprječava se ni nastanak carinskog duga ni njegovo gašenje.
9. Tuženi glavni carinski ured zatim je odbio povrat carine u skladu s člankom 239. Carinskog zakonika. Tužitelj je postupio očito nemarno. Mogao je izbjeći upotrebu netočne oznake postupka koja je naposljetku dovela do nastanka carinskog duga tako da je pažljivo pročitao odobrenje koje mu se izdalo. Osim toga, tužitelja se uputilo na upotrebu točne oznake postupka. Isto tako, ne postoji posebna okolnost. Tužitelj se u usporedbi s drugim gospodarskim subjektima nije nalazio u izvanrednoj situaciji.

10. Tužitelj je nakon neuspješnog žalbenog postupka podnio tužbu u kojoj navodi da izvoz robe koja nije roba Zajednice jest posebna okolnost. Pogrešan unos kao razlog nastanka carinskog duga nije se mogao izbjeći čitanjem odobrenja. **[orig. str. 5.]**
11. Tuženi glavni carinski ured navodi da se pogreška koju je počinio tužitelj zaposlenik u trenutku unosa oznake postupka ne može smatrati posebnom okolnošću. Osim toga, riječ je o očitoj nemarnosti. Tužitelji su se zaposlenici upravo zbog složenosti relevantnih odredbi trebali upoznati s navodima u odobrenju.

II.

12. Rješenje spora ovisi o tome na koji način treba tumačiti članak 239. stavak 1. drugu alineju Carinskog zakonika.
13. Moguće je da u glavnom postupku postoje posebne okolnosti u smislu članka 239. stavka 1. druge alineje Carinskog zakonika. U pravilu, takve okolnosti postoje ako se gospodarski subjekt nalazio u izvanrednoj situaciji u odnosu na druge gospodarske subjekte ili ako bi u pogledu odnosa između gospodarskog subjekta i uprave bilo nepovoljno da gospodarski subjekt pretrpi štetu koju ne bi pretrpio u normalnim okolnostima (presuda Suda Europske unije (u daljnjem tekstu: Sud) od 29. travnja 2004. u predmetu C-222/01, ECLI:EU:C:2004:250, t. 63. i 64.).
14. Tužitelj se možda nalazio u izvanrednoj situaciji. Sud je u svojoj presudi od 12. veljače 2004. u predmetu C-337/01, ECLI:EU:C:2004:90, u točkama 34. i 35. naveo da je točno da se ponovni izvoz robe koja nije roba Zajednice ne protivi pretpostavci nastanka carinskog duga u skladu s člankom 203. stavkom 1. Carinskog zakonika. Unatoč tomu, na sudu koji je uputio zahtjev je da ispita jesu li uvjeti za povrat uvozne carine u skladu s člankom 239. stavkom 1. Carinskog zakonika ispunjeni. Nezavisni odvjetnik A. Tizzano u svojem je mišljenju od 12. lipnja 2003. u predmetu C-337/01, ECLI:EU:C:2003:344, u točki 68. naveo da složenost odredbi koje su primjenjive na glavni postupak u tom predmetu i radno iskustvo gospodarskih subjekata opravdavaju pretpostavku da postoji poseban slučaj u kojem bi došao u obzir povrat carine u skladu s člankom 239. Carinskog zakonika.
15. U pogledu odvijanja postupka unutarne proizvodnje koja je retroaktivno odobrena tužitelju, u glavnom je postupku prema mišljenju tog tužitelja bila riječ o složenoj **[orig. str. 6.]** situaciji. Njemu se prethodno samo u listopadu 2008. izdalo odobrenje da smije kao ovlašten izvoznik izvoziti robu Zajednice. Unatoč tomu, on je nadležnom carinskom uredu u Beckumu predao deklaracije za izvoz dobivenih proizvoda i ertugliflozina. Međutim, pri tome je upotrijebio netočnu oznaku postupka zbog pogrešnog unosa jednog od svojih zaposlenika, što je naposljetku dovelo do toga da se roba koja nije roba Zajednice nije mogla podnijeti prije ponovnog izvoza.

16. Stoga, s obzirom na razmatranja Suda u presudi od 12. veljače 2004. u predmetu C-337/01, ECLI:EU:C:2004:90, točkama 34. i 35., i razmatranja nezavisnog odvjetnika A. Tizziana u mišljenju od 12. lipnja 2003. u predmetu C-337/01, ECLI:EU:C:2003:344, točki 68., ovo sudsko vijeće smatra da je moguće da je i u glavnom postupku riječ o posebnim okolnostima u smislu članka 239. stavka 1. druge alineje Carinskog zakonika. U prilog tomu govore i odredbe članka 900. stavka 1. točaka (e) i (f) Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 o Carinskom zakoniku Zajednice (SL 1993., L 253, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 1., str. 3.).
17. Ovo sudsko vijeće smatra da tužitelj nije postupio s očitom nemarnošću, tako da nije isključena mogućnost povrata carine koju je utvrdio glavni carinski ured. Pri ispitivanju toga je li riječ o očitom nemarnosti stranke u postupku valja posebno uzeti u obzir složenost odredbi koje su, zato što ih se nije poštovalo, dovele do nastanka carinskog duga te iskustvo i brižljivost gospodarskih subjekata (presude Suda od 13. rujna 2007. u predmetu C-443/05 P, ECLI:EU:C:2007:511, t. 174. i od 20. studenoga 2008. u predmetu C-38/07 P, ECLI:EU:C:2008:641, t. 40.). U pogledu iskustva gospodarskog subjekta treba ispitati bavi li se uglavnom uvoznim i izvoznim radnjama i ima li već određeno iskustvo s provođenjem takvih radnji (presude Suda od 13. rujna 2007. u predmetu C-443/05 P, ECLI:EU:C:2007:511, t. 188. i od 20. studenoga 2008. u predmetu C-38/07 P, ECLI:EU:C:2008:641, t. 50.).
18. Odredbe koje su, zato što ih se nije poštovalo, dovele do nastanka carinskog duga složene su. Tužitelj je smatrao da je zbog retroaktivnog odobrenja postupka [**orig. str. 7.**] unutarne proizvodnje suočen sa složenom carinskom situacijom. K tomu, on nije iskusan gospodarski subjekt u pogledu postupka unutarne proizvodnje. Sudsko vijeće smatra da se pretpostavka da tužitelj postupa s očitom nemarnosti ne može temeljiti na prigovoru tuženog glavnog carinskog ureda koji se odnosi na činjenicu da su tužiteljevi zaposlenici upravo zbog složenosti relevantnih odredbi trebali biti upoznati s pojašnjenjima koja su navedena u odobrenju. Naprotiv, deklaracija robe koja nije roba Zajednice označavanjem netočnom oznakom postupka i činjenica da se roba nije podnijela prije njezina ponovnog izvoza dogodili su se zbog pogreške u radu koju je počinio tužiteljev zaposlenik. Naime, zaposlenik zadužen za provođenje uvoza propustio je u tužiteljevom sustavu za obradu podataka označiti ertugliflozin kao robu koja nije roba Zajednice nakon što je poništena deklaracija za puštanje u slobodni promet. Ta se pogreška u radu ne bi spriječila čak i da se pročitalo odobrenje.

[potpisi] [omissis]